

קערת העץ / סיפור עממי

בבית קטן גרו סבא, בנו, כלתו ונכדו.
סבא היה זקן מאוד. ידיו רעדו, עיניו קהו מראות, ואוזניו כבדו משמוע. גם שיניים
לא היו בפיו. ובשעה שהיה אוכל – היה האוכל נופל מפיו, נוטף על זקנו ומלכלך
את בגדיו ואת השולחן.

ראו זאת בנו וכלתו והתביישו להושיבו עמם ליד השולחן. הם הושיבוהו בצד, ליד
שולחן קטן, ושמו את מזונו בקערת עץ, כדי שלא ישבור את הכלים היקרים אשר
בבית.

נאנח סבא, ישב ליד השולחן הקטן ואכל את סעודתו לבדו.
יום אחד ראו האב והאם שבנם הקטן מחזיק בידו בול-עץ וסכין, ומגלף משהו
בעץ. "מה אתה עושה, בני?" שאל האב.

"אני מגלף קערת עץ," ענה הילד. "כאשר אתה ואימא תהיו זקנים, אושיב אתכם
ליד שולחן קטן בצד, ואאכיל אתכם מתוך קערת העץ הזאת, כפי שאתם עושים
לסבא..."

הצטערו ההורים על שהעליבו את אביהם הזקן, ומאז ישב עמם יחד ליד השולחן,
והם היו מאכילים אותו ומטפלים בו בכבוד גדול.